

РЕШЕНИЕ

№ 5916

гр. София, 28.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 28.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **7155** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 84, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на К. Х., гражданка на А., подадена лично и като законен представител на малолетните ѝ деца А. Х., [дата на раждане] , М. Х., [дата на раждане] и М. Х., [дата на раждане] , чрез адв. Г., против Решение № 5Х/02.07.2020 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците (ДАБ) при МС, с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 ЗУБ не е допусната последваща молба с вх. № 459 от 19.06.2020 г., подадена от чужденката, действаща за себе си и като майка и законен представител на малолетните ѝ деца А. Х., М. Х. и М. Х., до производство за предоставяне на международна закрила.

С жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност и неправилност на обжалваното решение, поради допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, противоречието му с материалния закон и явно несъответствие с целта на закона. Оспорен е изводът на решаващия орган, че по отношение на чужденката и страната ѝ на произход не са налице нови обстоятелства, като се посочва, че жалбоподателката е представила доказателства за това, че тя и децата ѝ са жертви на системно и жестоко домашно насилие от страна на нейния съпруг и техен баща. Сочи се, че неправилно административният орган е приел, че системното домашно насилие върху една жена и малолетните ѝ деца не следва да се кредитират като новонастъпили обстоятелства по смисъла на ЗУБ, а като факти от битов и семеен характер. Счита се,

че насилието, на което са подложени жалбоподателката и нейните деца представлява форма на жестоко и нечовешко отношение по смисъла на чл. 3 от ЕКПЧ. Релевира се, че административният орган изцяло е игнорирал представената актуална информация за ситуацията в А., като е пренебрегнал и обстоятелството, че противопоставянето на К. Х. на волята и властта на мъжа ѝ е нещо недопустимо за културата в А. и ако тя и децата ѝ бъдат върнати там, ги грози наказание и смърт по силата на законите на честта. Искане се отмяна на обжалваното решение и връщане на преписката за продължаване на административното производство.

В хода на устните състезания по делото процесуалният представител – адв. Т., моли обжалваното решение да бъде отменено, а преписката да бъде върната за продължаване на административното производство. Подробни аргументи са изложени и в представени по делото писмени бележки от адв. Т..

Ответникът - интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците, чрез процесуален представител юрк. Ч., изразява становище за неоснователност на жалбата. Посочва се, че новонастъпилите обстоятелства са от личен характер и не обуславят необходимостта от предоставяне на международна закрила.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се, че К. Х. е поискала за първи път закрила с молба вх. 5582/18.10.2016 г. на РПЦ Х., на която дата е била регистрирана, както следва: К. Х., от женски пол, [дата на раждане] в А., гражданка на А., хазара по народност, вероизповедание: мюсюлманка- шиит, семейно положение - омъжена, ЛНЧ [ЕГН]. Личните данни на кандидатката и нейните деца са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като не са представени документи, удостоверяващи самоличността ѝ. Чужденката е поискала закрила за себе си и като законен представител на малолетните ѝ деца А. Х. от мъжки пол, [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН], М. Х. от женски пол, [дата на раждане] ЛНЧ [ЕГН] и М. Х. от женски пол, [дата на раждане] ЛНЧ [ЕГН], всичките родени в А..

Жалбоподателката се придружава и от своя съпруг И. Х., който е подал самостоятелна молба за закрила, по която председателят на ДАБ се е произнесъл с Решение № 10261/23.05.2017 г., с което е отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Предходното административно производство е приключило с решение № 2608/17.09.2018 г., с което председателят на ДАБ е отказал да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на К. Х. и на децата ѝ. С решение № 977 от 27.12.2018 г., постановено по адм. дело № 927/2018 г., Административен съд Хасково е отхвърлил жалбата на К. Х. и нейните малолетни деца. С решение № 16488 от 04.12.2019 г., постановено по адм. д. № 825/2019 г., Върховният административен съд е оставил в сила решението, постановено от Административен съд Хасково.

Началото на процесното административно производство е поставено с молба за предоставяне на международна закрила рег. № 459 от 19.06.2020г. на РПЦ – Х., подадена от К. Х. и малолетните ѝ деца, която е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ. Чуждата гражданка е обосновала търсената закрила с наличието на нови обстоятелства, настъпили след приключване на първото административно производство. Посочила е, че тя и децата ѝ са жертви на системно и жестоко домашно насилие от страна на съпруга ѝ И. Х.. Изложила е твърдение, че фактът на явно

противопоставяне на волята и властта на мъжа в семейството е недопустимо в А. и ако тя и децата ѝ се завърнат там, ги грози явна смърт по силата на законите на честта. Сочи още, че ако се върне сама с децата в А., като самотна майка, разделила се с мъжа си, без налична алтернативна мъжка подкрепа на баща, братя и семейство, тя и децата ѝ отново ще са изправени на гибел. Заявила е, че родителите, братята и сестрите ѝ са напуснали А. заради въоръжения конфликт и се укриват в И.. Разказала е, че е женена от 12 години, като още от първия ден на брака спрямо нея е упражняван психически, физически и сексуален тормоз, като е била пребивана. Децата ѝ също са били подложени на тормоз, като това е продължило и по време на престоя им в бежански лагер – РПЦ Х., за което тя сигнализираща управата на лагера. След такова оплакване, съпругът ѝ бил настанен в център за имиграционно задържане в продължение на максималния осемнадесет месечен период, който изтекъл началото на м. юни 2020 г. След като съпругът ѝ се върнал при тях насилието отново започнало. К. Х. подала молба до Районен съд Харманли, по която било образувано гражданско дело №576/2020 г. по описа на РС-Харманли. С Определение № 480/16.06.2020 г. съдът е приел, че молбата е основателна поради наличие на непосредствена опасност за живота и здравето на жалбоподателката и децата ѝ, като е постановено издаване на ограничителна заповед №4/16.06.2020 г. Чужденката е помолила молбата ѝ за закрила да бъде разгледана в контекста на принципа „най-добрия интерес на детето“, тъй като в България нейните деца за първи път имат възможност да бъдат защитени от насилието, упражнявано от баща им, посещават училище и имат възможност за интеграция и живот с достойнство и сигурност. В доказателство на изложените твърдения към молбата са приложени молба до съда, декларация за извършено домашно насилие, справка за актуалната ситуация в А., изготвена от „Център за правна помощ-глас България“, Професионално становище по активен случай на насилие, основано на пола на Фондация „Мисия Криле“, Заповед за незабавна защита №4/16.06.2020 г. на РС-Харманли, Определение № 480/16.06.2020 г. на РС-Харманли и договор за наем.

Видно от приложената молба на К. Х. до РС-Харманли, чужденката е изложила подробни данни за насилието, на което е била подложена, заедно с децата ѝ. Посочила е, че редовно е била подлагана на обиди, заплахи и удари от съпруга ѝ, като с децата са били заключвани в дома им. Чужденката твърди, че в дома им е имало ножове и колани и всеки път когато е била пребивана, стояла будна до сутринта, защото се е страхувала докато спи, тя или някое от децата да не бъде удушено от съпруга ѝ. Това насилие започнало преди 12 години, като К. Х. три пъти е била на ръба на самоубийство. Насилието спрямо нея се е извършвало пред децата, на които също многократно бил нанасян побой. Най-малкото дете, редовно бягало да се спасява при съседите, като неведнъж е било бито от бащата, което е водело до загуба на контрол. Към цитираната молба е приложена декларация за извършено домашно насилие, в която чужденката е декларирала, че изложените от нея факти отговарят на действителността.

С Определение № 480 от 16.06.2020 г. на РС-Харманли по г.д. № 576/2020 г. е постановено отстраняването на И. Х. от съвместно обитаваното жилище, както и му е забранено да приближава на разстояние по-малко от 3 метра пострадалите лица. Постановено е и да се издаде заповед за незабавна защита.

Представена е заповед №4 от 16.06.2020 г. на РС-Харманли, с която И. Х. е отстранен от съвместно обитаваното жилище, както и му е забранено да приближава на

разстояние по-малко от 3 метра пострадалите лица – К. Х. и трите ѝ малолетни деца. Приложено е професионално становище по активен случай на насилие, основано на пола на Фондация „Мисия Криле“, в което е посочено, че от м. февруари 2019 г. Кобра Х. е в терапевтична програма за жертви на насилие, основано на пола. Била ѝ е оказана подкрепа да изкаже болезнените си преживявания, както и да изгради чувство за сигурност. Изложено е, че събраната от чужденката информация дава сериозно основание да се приеме, че тя и нейните деца имат доказан профил на жертви на домашно насилие.

Видно от представената справка за актуалната ситуация в А. към 2019 г., изготвена от „Център за правна помощ-глас България“, А. понастоящем се намира в състояние на вътрешен военен конфликт, като цивилното население е основният потърпевш и е подложено на висок риск от ескалиращите сражения и атентати. Според Мисията на О., насилието в страната нараства. Съгласно статистиката на ВКБООН за първата половина на 2018 г. са документирани 8 050 цивилни жертви, като се отчита покачваща тенденция на жертвите, вследствие на самоубийствени атаки. Броят на жертвите сред децата продължава да бъде изключително висок, като за периода януари-септември 2018 г. Мисията е регистрирала 2 136 деца, станали жертва, от които 653 деца са убити. В страната се наблюдават сериозни нарушения на човешките права, продължават отвлеченията на цивилни граждани от действащите групировки, които са основно за набиране на войници. От 2015 г. насам все повече деца биват принудително наемани за войници от страна на талибаните. Младите момчета представляват особено уязвима група, тъй като са подложени на вербуване чрез насилие и мъчения. Също така терористичните групировки вербуват деца, за да ги използват за живи мишени или като извършители на самоубийствени атентати. Непрекъснато се документират случаи на нападения срещу лица, завърнали се от западни страни, под предлог, че са нарушили и предали ислямските норми или че са шпиони на запада. А. И. определя тези лица, като една от групите, изложена на особено сериозен риск за сигурността си.

С оспореното в настоящото производство Решение № 5X/02.07.2020 г., издадено от интервюиращ орган при ДАБ, молба с рег. № 459 от 19.06.2020 г., подадена от К. Х. и малолетните ѝ деца, не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Административният орган е изложил мотиви, че за да се прецени дали обстоятелствата, на които се позовава молителката са нови, следва да се вземат предвид обстоятелствата, на които се основава предходната молба, в която К. Х. е обосновала търсената закрила изцяло с бежанската история на съпруга ѝ. Тогава е посочила, че съпругът ѝ е напуснал А., страхувайки се, че щом веднъж група въоръжени мъже го били свалили от автобуса на път за работа и го разпитвали, можело пак да се случи, както и можело да го убият. С оглед на изложеното интервюиращият орган е приел, че представените в последващата молба на чужденката факти и обстоятелства за системно и жестоко домашно насилие спрямо нея и децата ѝ не следва да се кредитират като новонастъпили обстоятелства, тъй като тя е посочила, че насилието е започнало преди 12 години, предвид което посочените обстоятелства са неотнормими към разпоредбите на ЗУБ и не следва да се допуска последваща молба за закрила по общия ред. Относно обстановката в страната по произход е изложено, че тя не се е изменила съществено от 17.09.2018 г., когато е взето решение по първата молба за закрила на молителката, предвид което не представлява ново обстоятелство по смисъла на чл. 13, ал. 2, т. 4 от ЗУБ.

Представените от чужденката доказателства за извършеното спрямо нея и децата насилие, не са приети от интервюиращия орган за нови обстоятелства по последващата молба за закрила, тъй като не били релевантни обстоятелства по смисъла на ЗУБ. В заключение е формиран извод, че изложените от молителката факти и обстоятелства относно личното ѝ положение, не я поставят в специфично положение, в което тя и децата ѝ да бъдат повлияни от случващото се в А., като е прието, че ако се завърнат там не се крие риск от посегателства, достатъчно тежки за техния живот и човешки права. Този извод на интервюиращия орган е подкрепен с информация от справка с вх. № МД-356/30.06.2020 г. на Д „Международна дейност“ на ДАБ при МС, в която се сочи, че „лице, което представлява интерес от по-ниско ниво за талибаните (т.е. не е висш служител на правителството или на службите за сигурност или шпионин) не е в реален риск от преследване от талибаните в К.“. Предвид изложеното е прието, че молителката не се позовава на нови обстоятелства и производство за предоставяне на международна закрила не трябва да се образува. От представената към административната преписка актуална справка относно Ислямска Република А. с вх. № МД-356/30.06.2020 г., се установява, че въоръжени бунтовнически групи продължават да извършват сериозни атаки срещу цивилни, като някои области на А. се намират извън правителствения контрол и там талибаните създават свои системи за правосъдие и сигурност. Широкото пренебрежение към върховенството на закона и официалната безнаказаност за отговорните за нарушаване на човешките права лица са сериозни и продължаващи проблеми. Изрично в справката се сочи, че липсва отчетност и разследване в случаите на насилие над жени, включително за обвинените в така наречените „морални престъпления“. Способността на компетентните органи да оказват помощ на уязвимите лица остава ограничена. Цивилните са обект на атаки в страната, като правителството е обвинило талибаните в отвличането на десетки цивилни.

В изпълнение на чл. 15, ал. 6 Закона за закрила на детето съдът е уведомил компетентната дирекция Социално подпомагане, като за нуждите на съдебното производство е изготвен и представен по делото социален доклад № ДП/Д-Х-Х/131-002/16.09.2020 г. на Дирекция „Социално подпомагане“-Х., в който е посочено, че майката и децата живеят в апартамент под наем, като в жилището се поддържа добра хигиена и има добри условия за отглеждане на деца. Майката на децата работи като шивачка и с месечните си доходи задоволява потребностите на семейството, както и получава финансова подкрепа от Фондация „Мисия Криле“, изразяваща се в заплащане на наема на жилището, закупуване на учебни помагала и др. А. е редовен ученик в Iви клас, а М. и М. са завършили успешно трети клас, като имат изграден приятелски кръг в училище, разбират и говорят добре български език. Майката сама полага грижите за трите деца, като в отдела за закрила на детето има отворена работа по случаите на децата след получен сигнал за насилие над майката и децата.

По делото е представена и актуална справка за ситуацията в А. към м.август 2020 г., изготвена от Център за правна помощ - Глас в България. В нея е посочено, че въпреки сключеното на 29.02.2020 г. споразумение между САЩ и талибаните, инцидентите със сигурността продължават, като цивилните граждани са основните потърпевши. Жените и децата се очертават като особено уязвима група и представляват 40% от общия брой документирани жертви. През май 2020 г. въоръжени мъже нападат родилното

отделение на болница в К. и убиват 24 майки, новородени и медицински сестри. Жените в А. продължават да са изложени на сериозни ограничения, насилствени бракове и наказания за т.н. морални престъпления. В продължаващия военен конфликт жените стават жертва на отвлечения, сексуално насилие, паралелно правосъдие, позволяващо изтезания заради нарушения на обществените норми. Домашното насилие остава предимно ненаказуемо, като властите преследват и арестуват жени, напуснали домовете си. В условията на пандемия се засилват случаите на прояви на домашно насилие и на самоубийства сред афганистанските жени. За първата половина на 2020 г. са регистрирани 1067 жертви на деца, като 340 от тях са убити и 727 ранени. Продължават практиките на използване на деца за военни цели. За първата половина на 2020 г. О. е документирала вербуването на 23 деца за войници. През февруари 2020 г. талибаните използват три момчета като атентатори самоубийци.

В хода на съдебното производство е приета като доказателство по делото Позиция на ВКБООН относно ситуацията в А., в която е посочено, че след оттеглянето на чуждестранните въоръжени сили през 2014 г. се наблюдава влошаване на положението със сигурността и засилване на военния конфликт в А.. Засилват се въоръжените сблъсъци между Антиправителствените елементи /АПЕ/ и Националните сили за сигурност, като цивилното население продължава да носи товара на конфликта. Жените са все по-често жертва на самоубийствени и комплексни атаки, като за първите шест месеца на 2018 г. са регистрирани 544 жертви на жени. Жените и децата продължават да са повече от половината от цивилните жертви от въздушни нападения, като е налице увеличение на жертвите на деца. Вдовиците, разведените жени и тези без мъжка подкрепа са особено застрашени, тъй като нямат средства за оцеляване поради ограничения в свободата им на придвижване и осигуряване на прехрана. През март 2018 г. Независимата комисия по правата на човека на А. определя насилието срещу жени като едно от най-сериозните предизвикателства по отношение правата на човека, като проявите на това насилие спрямо жените се изразяват в „убийства на честта“, отвлечения, изнасилвания, сексуален тормоз, принудителни аборти, насилствени бракове и домашно насилие. Мъжете отговорни за домашно насилие остават безнаказани, а жените обикновено са икономически зависими от тях и практически не могат да подадат оплакване и нямат друг избор освен да продължат да живеят в положение на малтретиране. АПЕ ограничава достъпа до образование и здравеопазване като насочва атаките си срещу училища, болници и здравни работници. АПЕ продължават да набират деца за самоубийствени атентати и като човешки щит, както и да участват в активни бойни действия и да пренасят тайно оръжия.

От ответника са представени актуални справки относно Ислямска Република А. с вх. № МД-491/10.09.2020г., № МД-384/17.07.2020г. и № МД-423/07.08.2020г. на Дирекция „Международна дейност“ към ДАБ относно достъпът до образование и здравеопазване и общото положение в страната. В цитираните справки е изложено, че на афганистанското правителство липсват средства за експлоатация и поддържане на неговите здравни заведения, като болниците, особено извън градовете, не са в състояние да

осигурят адекватни грижи и общи лекарства. Страната страда и от липса на специалисти. Жените, разселените лица и завърналите се мигранти с влошено психично здраве са особено уязвими. Относно общото положение в страната към 07.08.2020 г. е посочено, че въоръжени бунтовнически групи продължават да извършват сериозни атаки срещу цивилни, като е налице широко пренебрежение към върховенството на закона и официална безнаказаност за отговорните за нарушаване на човешките права. Наказателният кодекс криминализира домашното насилие, но поради културните специфики и възприемането на домашното насилие като семеен въпрос, последното остава често нерегистрирано, както и реакцията на правосъдната система не винаги е адекватна. Жените, които търсят правна защита от домашно насилие, често споделят, че изпитват дискриминация в съдебната система. В рискови групи са посочени журналистите, жените, активни в правителството, хазарите-шиити, сикхите и индусите.

По делото е представено съдебномедицинско удостоверение от 15.09.2020 г., в което е посочено, че К. Х. има кръвонасядане в дясната поясна област, като причинените увреждания са от действие на твърди предмети и могат да се получат при побой и при обстоятелствата описани в предварителните сведения от пострадалата.

Приложено е и съдебномедицинско удостоверение от 15.09.2020 г., издадено след медицински преглед на М. Х. на 9 г., в което е посочено, че по външната страна на дясната мишница има кръвонасядане с диаметър 1,5 см, което е причинено от действие на твърди тъпи предмети.

Представено е експертно становище, изготвено от екип специалисти, в което е посочено, че съгласно събраната информация К. и нейните деца имат доказан профил на жертви на домашно насилие. В становището подробно са изложени всички споделени от майката и децата факти. Най-малкото от децата е разказало, че по време на сцените на насилие често е плакало и бягало при съседите, за да търси помощ. М., на 9 години, споделя, че често е обект на посегателство от бащата, който я удрял с юмруци, щипел, събарял на земята и ритал с крака. М., на 10 г., е разказала, че по време на сцените на насилие често е в ролята на спасител. И трите деца са изключително травмирани от несигурността и им се налага да влизат в ролята на възрастни.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в преклузивния срок по чл. 84, ал. 1 ЗУБ и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Решение № 5X/02.07.2020 г. е издадено от компетентен орган – Р. Б., младши експерт в РПЦ – Х., определена за интервюиращ орган на ДАБ със Заповед № РД05-233/23.03.2016 г. /л.22/ на председателя на ДАБ. Актът е издаден в срока по чл. 76б, ал. 1 вр. ал. 2 ЗУБ.

При издаване на решение № 5X/02.07.2020 г. е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, изразяващо се в необсъждане на представените с последващата молба нови писмени доказателства, липса на обсъждане на актуалната ситуация в страната по произход и липса на мотиви относно най-добрия интерес на децата.

Интервюиращият орган се е ограничил до описанието на приложените

документи, без да обсъди и анализира тяхното съдържание, въз основа на което да формира фактически и правни изводи. Формиран е извод, че приложените доказателства не установяват нови обстоятелства, тъй като касая факти от битов и семеен характер и не са релевантни обстоятелства по смисъла на ЗУБ. Другият основен аргумент на ответника е, че ситуацията в А. не се е променила съществено от 17.09.2018 г., когато е взето решение по първата молба за закрила на К. Х., като липсват изложени мотиви относно актуалната ситуация в страната по произход.

Тези изводи не се споделят от настоящия съдебен състав, тъй като във всички новопредставени доказателства изрично се сочи, че К. Х. и нейните деца са системно малтретирани от бащата. Макар и да са изложени твърдения, че обстоятелствата, които жалбоподателката се домогва да докаже с тези документи, са от личен и битов характер, интервюиращият орган е следвало да изложи конкретни мотиви относно кредитирането им и фактите, които установяват или не установяват същите, тъй като пред ДАБ са представени за първи път, именно в хода на процесното административно производство. Още повече за първи път, в настоящото административно производство, жалбоподателката е изложила тези обстоятелства. Вместо това, приложените към последващата молба доказателства единствено са посочени в оспореното решение, като изводът за тяхната неотносимост към разпоредбите на ЗУБ не е мотивиран. Поради това съдът приема, че новопредставените доказателства, които са ангажирани с цел установяване на твърденията на жалбоподателката, са останали необсъдени от административния орган в противоречие с разпоредбата на чл. 13, ал. 2, т. 4 вр. чл. 76б, ал. 1 ЗУБ, което представлява съществено процесуално нарушение, ограничаващо правото на защита на лицата и представлява самостоятелно основание за отмяна на решението.

Оспореният акт е издаден и в противоречие с материалния закон.

В чл. 13, ал. 2, т. 4 ЗУБ е предвидено, че производство за предоставяне на международна закрила не се образува, когато чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му на произход. Аналогично на това чл. 33, ал. 2, б. "г" от Директива 2013/32/ЕС обявява последваща молба за недопустима, ако не са се появили или не са представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждане на това дали лицето отговаря на условията за предоставянето на международна закрила по Директива 2011/95/ЕС. Оспореното решение е издадено след проведена процедура по реда на чл. 76б от ЗУБ, като интервюиращият орган е приел, че на основание чл. 13, ал. 2, т. 4 ЗУБ последващата молба за закрила е недопустима, тъй като чужденката не се е позовала на конкретни нови обстоятелства от значение за личното ѝ положение и страната по произход. Посочвайки избирателно данни от приложената с преписката справка относно ситуацията в А., интервюиращият орган е приел, че след като чужденката не е висш служител на службите за сигурност или шпионин, то не е в реален риск от преследване от талибаните. Този извод е формиран от интервюиращия орган без да е отчел, че К. Х. и нейните деца представляват уязвима група, не само поради факта, че

етническата ѝ принадлежност е хазара, а и поради обстоятелството, че са налице данни, че тя се противопоставя на волята на мъжа си, не може да разчита на друга мъжка подкрепа в страната ѝ по произход и се явява завърнал се мигрант от западна страна и жена избягала от съпруга си, което е морално престъпление според местните закони и обичаи. Във всички обсъдени по-горе в съдебното решение справки, в т.ч. и в последно представената от ответника /№ МД-423/07.08.2020 г./ изрично се сочи, че рисковни групи са хазарите-шиити. Подробно е посочено какво е отношението към жените без мъжка помощ, колко цивилни жертви има сред жените и децата и как последните са в особено голям риск, тъй като ги вербуват с цел да ги ползват за войници или самоубийствени атентати. Интервюиращият орган не е изложил каквито и да било мотиви по отношение на това, а е формирал извод, че ситуацията в държавата на произход не се е променила от предходното разглеждане на молбата за закрила. Тези изводи се опровергават от представената от ответника в хода на настоящото производство актуална справка, както и от приложената от жалбоподателката Позиция на ВКБООН относно ситуацията в А. и справки за ситуацията в А., изготвени от Център за правна помощ - Глас в България, подробно обсъдени по-горе в съдебното решение. От същите се установява, че военните конфликти в А. продължават, поради което са налице много цивилни жертви, особено сред жените и децата. Жените без мъжка подкрепа и тези избягали от съпрузите си са особено уязвима група, тъй като според шериатските закони те нямат право както да работят, така и да се предвижват свободно. Голяма част от тях са жертви на малтретиране и изтезания. Образованието и здравеопазването е все по-недостъпно за населението поради атаките на талибаните. С оглед тези данни относно ситуацията в страната по произход изводът на ответния орган се явява неправилен и необоснован. Установява се по категоричен начин, че К. Х. и нейните малолетни деца много трудно биха оцелели, в случай че се завърнат в страната по произход, тъй като е много вероятно да не бъде позволено на майката да работи, съответно липсват гаранции за физическото им оцеляване. Наред с това, с оглед факта, че към датата на издаване на оспореното решение жалбоподателката няма мъжка подкрепа от неин близък или роднина и е избягала от съпруга си, то майката и децата биха били застрашени от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 2 и т. 3 ЗУБ. В тази връзка органът е следвало задълбочено да обсъди събраните конкретни данни за насилието спрямо цивилното население и по специално жените и децата в А.. Вместо това, чрез формален подход и без обсъждане на доказателствата, необосновано е приел, че последващата молба не следва да бъде допусната до производство по предоставяне на закрила.

Оспореното решение е издадено и в нарушение на чл. 6а от ЗУБ, тъй като интервюиращият орган не е извършил анализ и преценка на интересите на малолетните деца, търсещи закрила. Видно от приетите по делото доказателства, включително изготвените социални доклади, децата на К. Х. са изключително травмирани от насилието, на което са подложени, заедно с майка им. Въпреки това, с тях и майката работят група от експерти, които за момента постигат добри резултати. Майката успява да работи и да се грижи

добре за децата си. В България са им осигурени нужните битови условия и децата посещават училище и имат вече изградена приятелска среда. Тези факти и обстоятелства също не са взети предвид и не са обсъдени от интервюиращия орган. В разглеждания случай следва да намери приложение и принципът за осигуряване на най-добрия интерес на детето, регламентиран с Конвенцията на О. за правата на детето. Този принцип е от основополагащо значение за осигуряване на закрила и за защитата на правата на детето, като в българското законодателство понятието е дефинирано в § 1, т. 5 вр. т. 11 от Закона за закрила на детето. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 6а ЗУБ, съгласно която при прилагането на закона първостепенно значение има най-добрият интерес на детето. С оглед спецификата на конкретния случай следва да се посочи и съображение 19 на Директива 2011/95 на Европейския парламент и на Съвета, в което е посочена необходимостта да се разшири понятието "членове на семейството", за да се вземат предвид различните конкретни обстоятелства на зависимост и специално внимание, което да бъде отделено на висшия интерес на детето. В съображение 18 е посочено, че "висшият интерес на детето" следва да има първостепенно значение за държавите-членки при изпълнението на директивата. При определяне на висшия интерес на детето, държавите-членки следва да обръщат особено внимание на принципа за целостта на семейството. В оспореното решение липсва обсъждане на най-добрия интерес на децата на чужденката, като не е извършена преценка на обстоятелствата, посочени в § 1, т. 5 вр. т. 11 от ДР на Закона за закрила на детето. Вместо това и при липсата на обсъждане на възможностите за защита на интересите им, последващата молба, подадена от майката и децата не е допусната до разглеждане по общия ред. Като съобрази установените по делото обстоятелства, както и тежките травми нанесени на децата, кандидати за закрила, следствие на домашно насилие, настоящият съдебен състав счита, че най-добрият интерес на децата изисква молбата им за международна закрила в България да бъде допусната и разгледана по същество.

По гореизложените съображения обжалваното решение подлежи на отмяна, поради допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и противоречието му с материалния закон. Преписката следва да бъде върната на компетентния административен орган, който в съответствие с указанията на съда по тълкуването и приложението на материалния закон, следва да издаде решение на основание чл. 76б, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, с което да допусне последваща молба за предоставяне на международна закрила рег. № 459 от 19.06.2020 г., подадена от К. Х., действаща лично и като законен представител на малолетните ѝ деца А. Х., М. Х. и М. Х., до производство за предоставяне на международна закрила.

Воден от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 3 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на К. Х., гражданка на А., подадена лично и като законен представител на малолетните ѝ деца А. Х., М. Х. и М. Х., Решение № 5Х/02.07.2020 г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците

при МС.

ВРЪЩА преписката на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците за произнасяне по молба за предоставяне на международна закрила рег. 459 от 19.06.2020 г., подадена от К. Х., действаща лично и като законен представител на малолетните ѝ деца А. Х., М. Х. и М. Х., съобразно указанията, съдържащи се в мотивите на настоящото решение, в 7-дневен срок от получаване на препис от същото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: